

A tanácsai sínen vannak.

A szerelmi élete
már nem annyira.

PERFECT

papíron tökéletes

ON PAPER

SOPHIE GONZALES

*Anyának és apának,
akik már akkor megismertettek a szavak szépségével,
amikor még csupán kisbaba voltam, és végig fogták a kezem,
míg beleszerettem a történetekbe*

EGY

Az iskolában mindenki ismeri a nyolcvankilences szekrényt: a jobb alsó szekrény a folyosó végén, nem messze a kémialaboroktól. Évek óta nincs gazdája. Kioszthatták volna a több száz diák egyikének, hogy telepakolja könyvekkel, papírokkal és feledésbe merülő, penészlakta kajásdobozzal.

Ehelyett úgy tűnik, létezik egy kimondatlan megállapodás, miszerint a nyolcvankilences szekrény magasabb célt szolgál. Mi mással magyaráznád, hogy minden évben, amikor megkapjuk a beosztásunkat és a számkombinációnkat, a nyolcvannyolcas és a kilencvenes szekrény is találkozik új bérlőjével, de a nyolcvankilences üresen marad?

Nos, talán mégsem az *üres* a megfelelő szó. Hiszen bár nincs gazdája, a nap végére általában a nyolcvankilences szekrény jó néhány borítéknak ad otthont, amikben majdnem mindig ugyanaz rejlik: tíz dollár (bankjegy vagy bármilyen aprópénz formájában, amit a küldő össze tudott kaparni) és egy levél (néha gépelt, néha kézzel írott, néha sokatmondó, elmaszatolt könnyecseppel díszített, alján egy e-mail-cím).

Rejtély, hogyan kerülnek a borítékok a szekrénybe, mert ritkán látni bárkit is, ahogy becsúztatná őket a réseken. És még nagyobb

talány a borítékok összegyűjtése, hiszen még soha *senkit* nem láttak, hogy kinyitná a szekrényt.

Arról sem sikerült közös nevezőre jutni, hogy ki áll a háttérben. Egy hobbi nélküli tanár? Egy volt diák, aki nem képes elengedni a múltat? Egy jószívű portás, akinek jól jön egy kis mellékes?

Egyetlen dologban viszont mind egyetértenek: ha párkapcsolati problémába ütközöl, és becsúszatsz egy levelet a nyolcvankilences szekrény résein, egy héten belül névtelen e-mailben kapsz egy jó tanácsot. És ha elég okos vagy, hogy kövesd a bölcseletet, garantáltan megoldódnak a párkapcsolati gondjaid, ha mégsem, akkor visszakapod a pénzed.

És igen ritkán kell visszaadnom az emberek pénzét.

Mentségemre szóljon, hogy abban a néhány sikertelen esetben a levélből fontos információk hiányoztak. A múlt hónapban például, amikor Penny Moore arról írt, hogy Rick Smith dobta őt egy Instagram-kommentben, éppenséggel elfelejtette megemlíteni, hogy együtt lógott el az órákról Rick bátyjával, és vele töltötte a szabadidejét, amire persze később Rick is rájött. Ha tudtam volna erről, sosem tanácsolom Pennynek, hogy másnap az ebédszünetben vonja felelősségre Ricket a komment miatt. Ez az ő hibája volt. Bevallom, egész jólesett nézni, ahogy Rick drámaian, az egész menza előtt felolvasta Penny üzenetváltásait a bátyjával, de azért jobban örültem volna egy happy endnek. Hiszen azért csinálom, hogy segítsek az embereknek, és hogy tudjam, sikerült pozitív változást elérnem a világban. És azért is – különösen ebben az esetben –, mert olyan érzés volt Penny szekrényébe bedobni a tíz dollárt, mintha a fogamat húznák, csak mert *ő* túl büszke volt beismerni a hibáját. Az a baj, hogy nem védhettem volna meg magam és a párkapcsolati szakértelmemet, ha Penny szétkürtöli, hogy nem kapta vissza a pénzét.

Mert senki sem tudja, hogy ki vagyok.

Oké, nem *szó szerint*. Sokan tudják, hogy ki vagyok. Darcy Philips. Harmadéves gimnazista. Az a lány vállig érő, szőke hajjal és réssel a metszőfogai között. Akinek a legjobb barátja Brooke Nguyen, és aki tagja az iskola queer klubjának. A természettudományt tanító Ms. Morgan lánya.

Azt viszont nem tudják, hogy én vagyok az a lány is, aki órák után bent marad, amíg az anyukája végez a kémialaborban, jóval azután, hogy mindenki elment. A lány, aki végigosan a folyosón a nyolcvankilences szekrényhez, beüti a számsort, amit évek óta kívülről tud – azóta, hogy egy este felügyelet nélkül maradt a zárkombinációk listája az adminisztrációs irodában –, és úgy gyűjti be a leveleket és a bankjegyeket, mint más az adót. A lány, aki azzal tölti az estéit, hogy elfogulatlanul végigolvassa idegenek elbeszéléseit, mielőtt gondosan megfogalmazott utasításokat küldene arról az ále-mail-címről, amit még kilencedikben csinált.

Nem tudják, mert az iskolában senki sem tudja. Én ismerem egyedül a titkomat.

Vagyis én voltam az egyetlen. Eddig a pillanatig.

Mondjuk, volt egy sanda gyanúm, hogy ez változni fog. Mert bár úgy húsz másodperccel korábban szokás szerint most is ellenőriztem, hogy nem maradt-e egy diák vagy dolgozó a folyosón, mégis tizenháromezer százalékig biztos voltam benne, hogy valaki a torkát köszörüli *közvetlenül mögöttem*.

Mialatt én könyékgig túrtam az egyébként nagyon is zárt nyolcvankilences szekrényben.

Basszus.

Még akkor is elég optimista voltam ahhoz, hogy a legjobbat reméljem, amikor megfordultam. Azért nem kaptak rajta eddig, mert

a szekrény rendkívül praktikus helyen, pont egy L alakú folyosó végén található.

Akadtak a múltban lebukásközeli pillanatok, de a nehéz bejárati ajtó hangos csukódása mindig felhívta a figyelmemet a bizonyíték elrejtésére. Csakis a vészkijáraton át, a medence felől osonhattak mögém – és senki sem használta a medencét ilyen későn.

A mögöttem álló csuromvizes srác láttán azonban rá kellett jönnöm, hogy hatalmasat tévedtem. Láthatóan valaki mégis úszott a medencében azokban a kései órákban.

Basszus.

Ismertem őt. Vagyis *hallottam* már róla. Alexander Brougham a neve, bár egész biztos vagyok benne, hogy általában Broughamnak hívják. Végzős és jó barátja Finn Parknak, és a szóbeszéd szerint ő az egyik legdögösebb végzős a St. Deodetusban.

Közelről rá kellett jönnöm, hogy a szóbeszéd határozottan téved.

Brougham orra olyan volt, mintha egyszer csúnyán eltört volna. Tengerészkéek szemét majdnem olyan tágra nyitotta, mint amilyen széles a szája, ami elég érdekes kinézetet kölcsönzött neki, mert a szeme eleve elég düllelt volt. Nem annyira, mint egy aranyhalnak, de olyan, mintha azt mondaná: a szemhéjam minden tőle telhető megtesz, hogy egyben lenyelje a szemgolyómat. Ahogy azt már említettem, elég vizes volt ahhoz, hogy az egyébként is sötét haja feketének tűnjön, és a pólója nedves, átlátszó foltokban tapadjon a mellkasához.

– Mitől áztál el ennyire? – kérdeztem, a hátam mögé rejtve a kezemet a levelekkel együtt, és nekidőltem a nyolcvankilences szekrénynek, hogy az bezáruljon mögöttem. – Úgy nézel ki, mint aki beleesett a medencébe.

Valószínűleg ez volt azon kevés alkalmak egyike, amikor egy felöltözött, csuromvizes tinédzser egy órával tanítás után az iskola folyosóján álldogált. Nem kerülgettük a forró kását.

Úgy nézett rám, mintha a világ legnagyobb ostobaságát mondtam volna. Ami igazságtalannak tűnt, hiszen nem én voltam az, aki konkrétan csöpögve mászkált az iskola folyosóján.

– Én nem „estem bele a medencébe”. Leúsztam pár hosszt.

– Ruhástól? – Megpróbáltam becsúsztatni a leveleket a szoknyámba anélkül, hogy megmozdítottam volna a kezem, de ez sokkal bonyolultabbnak bizonyult, mint ahogy azt elképzeltem.

Brougham lepillantott a farmerére. Figyelmének elkalandozását arra használtam, hogy a leveleket begyömöszöljem a harisnyámba. Utólag belegondolva valószínűleg sosem győzhettem volna meg arról, hogy nem láthatott engem a nyolcvankilences szekrényben turkálni, de amíg nem jutott jobb az eszembe, csakis a tagadásra támaszkodhattam.

– Nem vagyok annyira vizes – mondta.

Nyilvánvalóan aznap hallottam először beszélni Alexander Broughamot, mert addig fogalmam sem volt róla, hogy brit akcentusa van. Akkor értettem meg, hogy miért tartják olyan vonzónak: Oriella, a kedvenc párkapcsolati tanácsadó a YouTube-on, egyszer egy egész videót szentelt a témának. Az emberek, akik egyébként jó ízléssel választanak partnert, bizonyítottan elvesztik a józan eszüket akcentus hallatán. Ha félretesszük, hogy egyes kultúrákban miért tartanak bizonyos hanghordozásokat szexinek, akkor általánosságban kijelenthetjük, hogy a természet a beszéd dallamával fejezi ki, hogy „vele párosodj, a génjei tutira sokszínűek”. Úgy tűnik, kevés dolog képes olyan gyorsan felizgatni az embert, mint a

tudatalatti felismerés, hogy szinte biztosan nem egy vérrokonukkal flörtölünk.

Szerencsére Brougham törte meg a csendet, amikor nem választam.

– Nem volt időm rendesen megtörülközni. Épp befejeztem az úszást, amikor meghallottalak idekint. Arra gondoltam, ha átsurrának a vészkijáraton, talán elcsíphetem, hogy kié a nyolcvankilences szekrény. És így lett.

Diadalmasnak tűnt. Mintha egy olyan versenyből került volna ki győztesen, amiről nem is tudtam, hogy én is a részese vagyok.

Csak úgy mellékesen megjegyzem, ezt az arckifejezést szerettem a legkevésbé. Legalábbis az adott pillanatban.

– Nem *nyitottam ki*. Épp egy levelet csúszttam be.

– Az előbb láttam, ahogy bezártad.

– Nem zártam be. Csak egy kicsit beleütöttem, amikor becsúszttam a... öhm... a levelet.

Darcy, ez aztán remek módja, hogy hülyére vedd a szegény brit diákot.

– Ja, igen. És kivettél egy csomó levelet is.

Hát, ha már olyan eltökélten gyömöszöltem a harisnyámba őket, akár véghez is vihettem a tervemet. Felemeltem az üres kezemet, tenyérrel felfelé.

– Nincs nálam semmilyen levél.

– Hova... – Mintha kicsit összezavarodott volna. – Akkor is láttam.

Megvontam a vállam, és ártatlan képet vágtam.

– Te... te beletetted a harisnyádba? – Nem nevezném a hangját kimondottan vádaskodónak. Inkább amolyan enyhe, lekezelő zavarodottság bújt meg mögötte, mint amikor valaki kedvesen

megkérdezi a gyerekét: pontosan miért gondolta, hogy a kutyakája finom rágcsa lehet? Így aztán tovább vágtam magam alatt a fát.

Megráztam a fejem, és egy kicsit túl hangosan felnevettem.

– Nem! – Éreztem, ahogy az arcom lángba borul, és tudtam, hogy a színe árulkodó.

– Fordulj meg!

Papírok nesze kísért, ahogy nekidőltem a szekrénynek, és összefontam a karomat a mellkasom előtt. Az egyik boríték sarka eléggé szúrta a csípőmet.

– Nem akarok.

Ő rám nézett.

Én rá néztem.

Igen. Egy pillanatig se vette be a mesémet.

Ha nem blokkolok le, mondhattam volna valamit, amivel ki-zökkenem, de az agyam sajnos épp ezt a pillanatot választotta a sztrájkhoz.

– *Té* állsz az egész mögött – mondta Brougham elég magabiztosan ahhoz, hogy tudjam, semmi értelme tovább tagadni. – És nagy szükségem lenne a segítségedre.

Sose gondoltam végig, mi történne, ha egyszer rajtakapnának. Leginkább azért, mert nem akartam aggódni emiatt. De ha arra kényszerítettek volna, hogy tippeljek, mit lép majd az illető, aki rajtakap, valami olyasmit mondtam volna, hogy bemószerez az igazgatónál, vagy elmondja mindenkinek a suliban, vagy azzal vádol, hogy tönkreteszem az életüket a rossz tanácsaimmal.

De ez? Ez nem volt annyira fenyegető. Talán nem lesz gond. Nagyot nyeltem, hogy sikerüljön legyűrni a torkomban lévő gombócot, egyre közelebb tuszkolva zakatoló szívemhez.

– Mégis miben?

– Hogy visszaszerezem a volt barátnőmet. – Szünetet tartott, és elgondolkodott. – Ó, amúgy a nevem Brougham.

Brougham. Úgy kell kiejteni, hogy BRO-um, nem Broom. Könnyen megjegyeztem a nevét, mert egy az egyben rosszul ejtették ki, és ez azóta bosszantott, amióta csak meghallottam.

– Tudom – mondtam alig hallhatóan.

– Mi az óradíjad? – kérdezte, és lehámozta a pólóját a mellkasáról, hogy egy kis levegőhöz jusson. Ahogy elengedte, az anyag máris hangos csattanással visszatapadt a bőréhez. Na, ugye! *Túl* vizes.

Abbahagytam a ruhája bámulását, és feldolgoztam a kérdését.

– Tessék?

– Fel akarlak bérelni.

Megint ezzel a fura pénzért szívességet nyelvezettel jött.

– Mint...?

– Párkapcsolati tanácsadót. – Körbepillantott, majd egészen sutogásig halkította a hangját. – A barátnőm a múlt hónapban szakított velem. Vissza kell szereznem, de nem tudom, hogyan fogjak hozzá. Ezt nem lehet egy e-maillal helyrehozni.

Hát nem drámai a srác?

– Öhm, figyi, bocsi, de nem igazán van időm arra, hogy bárki-nek is a tanácsadója legyek. Ezt csak lefekvés előtt csinálom, amolyan hobbiként.

– Mitől vagy annyira elfoglalt? – kérdezte nyugodtan.

– Öhm, házi? Barátok? Netflix?

– Húsz dollárt fizetek óránként – fonta össze a karját.

– Haver, azt mondtam...

– Óránként huszonöt, plusz ötven dollár bónusz, ha visszakapom Winonát.

Várjunk csak!

Szóval ez a srác komolyan azt mondta, hogy adna nekem ötven dollárt, adómentesen, ha szánok arra két órát, hogy a tanácsaimmal segítsek neki visszaszerezni egy lányt, aki egyszer már belezúgott? Minden képességem megvolt hozzá. Ami azt jelentette, hogy garantált az ötven dollár bónusz.

Ilyen könnyen még sosem kerestem pénzt.

Míg ezen gondolkodtam, így szólt:

– Tudom, hogy titokban akarsz tartani a személyazonosságodat.

Máris visszatértem a valóságba, és hunyorogva pillantottam rá.

– Ez meg mégis mit jelentsen?

Vállat vont, süttött róla az ártatlanság.

– Órák után settenkedsz az üres folyosókon, és senki sem tudja, hogy te válaszolsz a levelekre. Van valami oka, amiért nem akarsz, hogy megtudják. Nem kell ehhez Sherlock Holmesnak lenni.

És itt is van. Tudtam. *Tudtam*, hogy a megérzéseim okkal fújtak riadót. Nem szívességet kért tőlem, elmondta, hogy mit akar, és közölte, hogy miért lenne rossz ötlet visszautasítanom. Olyan természetesen, ahogy csak lehet. Zsarolás, amit, ha egyet pislogsz, észre sem veszel.

A hangom olyan nyugodt volt, amennyire csak lehetett, de nehezen tudtam türtőztetni a dühömet.

– És hadd találjam ki! Szeretnél segíteni, hogy ez így is maradjon. Erre akarsz kilyukadni, ugye?

– Nos, igen. Pontosan.

Lebiggyesztette az alsó ajkát, és kimeresztette a szemét. Az én szám saját akaratából görbült, ahogy végigmértem, és az iránta érzett jó szándékom egy szempillantás alatt elillant.

– Hú! Ez aztán nagyon figyelmes tőled!

Brougham kifejezéstelen arccal arra várt, hogy folytassam. Amikor nem így lett, az egyik kezével egy kört írt le a levegőben.

– Szóval... mit gondolsz?

Sok mindent gondoltam, de egyiket sem lett volna tanácsos hangosan kimondani egy olyan embernek, aki épp azon ügyködött, hogy megfélemlítsen. Mik voltak a lehetőségeim? Nem mondhatam el anyának, hogy valaki megfenyegetett. Fogalma sem volt arról, hogy én állok a nyolcvankilences szekrény rejtélye mögött. És én *tényleg*, *tényleg* nem akartam, hogy mindenki megtudja, hogy én vagyok az. Hiszen mennyire kínos már, hogy ennyi személyes információt tudok másokról... még a legközelebbi barátaim sem ismerték a titkomat. Névtelenség nélkül a kis randitanácsadós bizniszem csődbe megy. És ez volt az egyetlen dolog, amit valaha elértem. Az egyetlen dolog, amivel jobbá tettem a világot.

És... istenem, ott volt az egész Brooke-ügy tavalyról. Ha Brooke valaha rájön, gyűlölni fog.

Nem tudhatja meg.

– Ötvenet kérek előlegben. És ötvenet, ha sikerrel jársz.

– Kezet rá!

– Még nem végeztem. Egyelőre legfeljebb öt órába egyezem bele. Ha a továbbiakban is szükségem lesz rám, a döntés csakis rajtam áll.

– Ennyi az egész? – kérdezte.

– Nem. Ha bárkinek egy szót is szólsz erről az egészről, mindenkinek azt fogom mondani, hogy amilyen béna vagy, párkapcsolati korrepetálásra volt szükséged.

Gyenge kiegészítés volt, és közel sem olyan kreatív, mint azok a sértések, amikre pár pillanattal korábban gondoltam, de nem akartam túlságosan felhergelni. Valami átvillant kifejezéstelen arcán, de olyan halványan, hogy majdnem elmulasztottam. Elég nehéz volt megmondani, mit is láttam. Talán egy kicsit megemelkedett a szemöldöke?

– Hát ez fölösleges volt, de vettem.

– Igazán? – fontam össze a karomat nemes egyszerűséggel.

Míg csendben álltunk, visszajátszottam a fejemben a szavakat – durvábban hangzottak, mint ahogy azt terveztem, de nekem is jogom van gorombáskodni.

– Tudod mit? Felejtsd el! – megrázta a fejét, és hátat fordított. – Azt hittem, talán nyitott vagy egy egyezésre.

– Várj, várj, várj! – álltam el az útját felemelt kezekkel. – Sajnálom. Nyitott vagyok az egyezésre.

– Biztos?

Ó, az ég szerelmére, azt akarja, hogy könyörögjek neki? Nem várhatta el tőlem, hogy elfogadjam a zsarolási feltételeit bármiféle ellenvetés vagy pimaszság nélkül, ráadásul percről percre egyre kevésbé kedveltem. Mégis meg fogom tenni. Bármit is mond, megteszem. Csak kordában kellett tartanom a körülményeket. Határozottan bólintottam, mire ő elővette a telefonját.

– Akkor oké. Suli előtt mindennap edzésem van az úszóklubban, hétfő, szerda és péntek délután pedig szárazföldi edzésem van. Keddenként és csütörtökönként itt úszok a medencében. Add meg a számmod, hogy ne kelljen vadásznom rád a suliban, oké?

– Kihagytad, hogy „kérlek”. – A francba, ezt nem kellett volna mondanom. De nem bírtam ki. Kikaptam a kezéből a telefont, és bepötyögtem a számomat. – Tessék!

– Remek! Amúgy, hogy hívnak?

Nem *tudtam* elfojtani a nevetésemet.

– Tudod, az emberek általában azelőtt derítik ki a másik nevét, hogy „alkut” kötnének egymással. Ez máshogy megy Angliában?

– Ausztráliából jöttem, nem Angliából.

– Ez nem ausztrál akcentus.

– Ausztrálként biztosíthatlak róla, hogy az. Csak nem az a fajta, amit hallani szoktál.

– Miért, több is van?

– Amerikai akcentusból is több van, vagy nem? A neved?

Ó, az ég...

– Darcy Phillips.

– Majd holnap írok, Darcy. Legyen csodás estéd!

Abból, ahogy felmért engem, összeszorított ajakkal, felemelt állal, és ahogy a tekintete lejjebb vándorolt, tudtam, pontosan annyira élvezte az első beszélgetésünket, mint én. Ledermedtem a haragtól, amikor ztudatosult bennem. Milyen jogavolt az ellenszenvre, büntudatkor *miatta* vált ez a szóváltás ennyire feszültté?

A telefonját visszacsúsztotta a vizes zsebébe – a fenét se érdekli az elektronika meghibásodása –, sarkon fordult, és távozott. Egy pillanatig csak néztem utána, majd kikaptam a rendkívül kényelmetlen leveleket a harisnyámból, és begyömöszöltem a hátizsákomba. Épp időben, mert alig tíz másodperccel később anya bukkant fel a folyosó sarkán.

– Hát itt vagy! Mehetünk? – kérdezte, és már fordult is vissza. Lapos sarkú cipőjének kopogása visszhangot vert az üres térben.

Mintha nem álltam volna készen az indulásra már régóta! Mire ő összepakolta a cuccát, megválaszolta az e-mailjeit, és suttyomban kijavított pár dolgot, én voltam az utolsó diák, aki arra készült, hogy elhagyja az iskolának ezt a részét. Mindenki más már rég az épület másik felén bandázott a rajzteremnél vagy a sportpályán.

Úgy tűnik, Alexander Brougham kivételével.

– Tudtad, hogy a diákok ilyen későn is itt maradnak úszni? – kérdeztem anyát, igyekezve, hogy lépést tartsak velem.

– Nos, mivel most nincs versenyszezonja a csapatnak, azt mondanám, hogy nem lehet túl zsúfolt, de tudom, hogy a diákok rendelkezésére áll, és amíg nyitva a porta, Vijay is engedélyezi a medence használatát. Darc, küldenél egy üzenetet Ainsley-nek, és megkérnéd, hogy vegye ki a spagettiszószot a fagyasztóból?

Vijay alatt anya Senguttuvan edzőt értette. Az az egyik legfurább dolog abban, hogy anya a suliban dolgozik, hogy ismerem a tanárok vezeték- és keresztnévét, és vigyáznom kell, nehogy kicsússzon a számon órán, vagy amikor a barátokkal beszélgetek. Néhányukat majdnem születésemtől fogva ismertem. Talán egyszerűnek hangzik, de havonta vendégül látjuk Johnt vacsorára, és találkozom vele a szülem születésnap partijain, és tizenöt éven át nála töltjük a szilvesztert, aztán hirtelen váltanom kell, és Mr. Hansonnak hívni őt matekórán – az én jellememmel ez olyan, mint aknakeresővel játszani.

Ahogy behuppantam az anyósülésre, el is küldtem a nővéremnek anya utasításait. Legnagyobb örömömre megláttam egy olvasatlan üzenetet Brooke-tól:

Nem akarom megírni ezt az esszét.

Kérlek, ne kényszeríts, hogy megírjam ezt az esszét!

Mint mindig, egyetlen üzenet Brooke-tól máris olyan érzéssel töltött el, mintha egy pillanatra nem lett volna érvényes rám a gravitáció törvénye.

Nyilvánvaló, hogy rám gondolt, miközben a házi feladatát kellett volna csinálnia. Vajon milyen gyakran gondolt rám ábrándozás közben? Gondolt vajon másra is, vagy én voltam különleges számára?

Megfejtethetlen volt, hogy mennyit remélhetek.

Küldtem egy gyors választ:

Menni fog! Hiszek benned! Ha segít,
majd elküldöm este a jegyzeteimet.

Anya magában dúdolt, mialatt hihetetlenül lassan kiálltunk a parkolóból, nehogy áthajtsunk egy váratlanul felbukkanó teknősn.

– Milyen napod volt?

– Nem túl izgi – hazudtam. A legjobb, ha kihagyjuk az egész „felbéreltek és megszaroltak” dolgot. – Szociológián vitáztam egyet Mr. Reislinggel a női jogokról, de ez mindennapos. Mr. Reisling egy pöcsfej.

– Igen, egy *igazi* pöcsfej – tűnődött el rajta anya, majd szúrós pillantást vetett rám. – *Nehogy* bárkinek is kikotyogd, hogy ezt mondtam!

– Majd kihagyom a holnapi meeting napirendjéből.

Anya felém pillantott, és kerek arcán egy kedves mosoly rajzolódott ki. Majdnem viszonoztam is, de aztán eszembe jutott Brougham meg a zsarolás, és elkomorodtam. Anya, mondjuk, nem vette észre. Túlságosan lekötötte, hogy az útra koncentráljon, máris elmerült a saját gondolataiban. Az a jó az állandóan elfoglalt szülőben, hogy nem kell kicselezned a kíváncsiskodó kérdéseit.

Csak azt reméltem, hogy Brougham megőrzi a titkomat. A probléma persze az, hogy gőzöm sem volt, milyen ember lehet. Csodás! Egy srác, akivel még sosem találkoztam rendesen, akiről semmit sem tudtam, sakkbán tartott. Tönkretehette a bizniszemet, a kapcsolataimról nem is beszélve. Ez egyáltalán nem töltött el szorongással, ugyan, dehogy.

Beszélnem kellett Ainsley-vel.

KETTŐ

Szia, 89-es szekrény!

Az a helyzet, hogy a csajom az örületbe kerget. Nem tudja, mit jelent a személyes tér!! Ha egyetlen rohadt napig ignorálni MERÉSZELEM, felrobbantja a telefonom. Anya azt mondta, ne jutalmazzam, amiért pszichopata lett, szóval figyelek arra, hogy csak másnap válaszoljak neki. Legyen vele tisztában, hogy ettől a viselkedéstől nem lesz több kedvem beszélni vele. Amikor pedig válaszolok, hirtelen csak egyszavas válaszokat kapok ettől a passzív-agresszív háрпиától. Mi a franc? Akar egyáltalán beszélni velem? Most meg rohadt nagy lelkiismeret-furdalásomnak kellene lennie, amiért nem csekkoltam le a telefonom bioszon? Nem akarok szakítani vele, mert amikor nem egy pszichopata, igazából elég menő. Esküszöm, jó barátja vagyok, de csak nem üzengethetek neki állandóan, hogy ne kattanjon be??

Dtb02@hotmail.com

89-es szekrény <locker89@gmail.com> 3:06 PM (0 perce)
to Dtb02

Szia, DTB!

Azt ajánlom, nézz utána a különböző kötődési típusoknak. Biztosat nem mondhatok, de úgy tűnik, a csajod a szorongóan kötődő típusba tartozik. (Négy fő típus van, csak hogy összefoglaljam: az első a biztonságosan kötődő, amikor az ember kisbaba korában megtanulja, hogy a szeretet megbízható és kiszámítható. Egy másik az elkerülően kötődő, ahol az ember újszülöttként megtanulja, hogy nem számíthat másokra, és úgy nő fel, hogy nehezen enged közel magához másokat. Aztán itt van a szorongó, amikor az ember megtanulja, hogy csak néha kap szeretetet, és figyelmeztetés nélkül elvehetik tőle, ezért felnőtt korára állandóan attól fog rettegni, hogy elhagyják. És végül a rettegő elkerülő, amikor valaki egyszerre fél attól, hogy magára hagyják és attól, hogy közel engedjen másokat. Elég zavaros.) A lényeg, hogy mindig szuper érzékeny lesz bármire, amitől úgy érzi, magára maradhat, és azonnal pánikmódba kapcsol, amikor ez megtörténik. Ezt úgy hívjuk, hogy „aktiválódás”. Ettől még nem lesz valaki „pszichopata” (csak hogy tudd, ez nem a legjobb kifejezés), ez egy ősi félelem az egyedüllétől és a veszélytől. Ennek ellenére teljesen megértem, milyen fojtogató lehet, amikor aktiválódik.

Azt ajánlom, húzd meg a határokat, ugyanakkor biztosítsd róla, még mindig odavagy érte. Talán nagyobb szüksége van ezekre a lépésekre, mint másoknak. Tudasd vele, hogy csodálatosnak tartod őt, de megoldást szeretnél találni, hogy ne pánikoljon be, ha nem válaszolsz azonnal. Jussatok olyan egyezsége, amivel mindketten elégedettek lesztek, mert teljesen jogos a tégigényed! Lehet, hogy neked is jót tenne, ha mindennap írál neki sulis előtt, akár csak annyit, hogy jó reggelt, vagy legyen szép napod. Talán küldhetnél neki egy gyors reakciót a mosdóból, mint például: „Bocs, épp órán vagyok, este, ha hazaértem, majd rendesen válaszolok, alig várom, hogy beszéljünk.” Vagy ha nincs kedved beszélgetni, írd meg neki, hogy: „Ma rossz napom volt, nem te tehetsz róla, szeretlek, beszélhetünk holnap?” Az a fontos, hogy találjatok valamit, ami mindkettőtöknek megfelelő.

Szükség lesz pár kompromisszumra, de meglepődsz majd, milyen hálás tud lenni egy szorongóan kötődő ember, ha nem hagyod magára, hiszen hajlamos mindig a legrosszabbra gondolni. Csak biztos akar lenni benne, hogy a távolságtartásod mögött valami más áll, és nem arról van szó, hogy már nem szereted őt.

Sok sikert!

89-es szekrény

Otthon Ainsley nemcsak kivette a spagettiszószot a fagyasztóból, de még a kenyérsütő gépben is készült valami, elárasztva a házat egy vidéki pékség finom, élesztős illatával. Egy vízcsobogásszerű hang arra engedett következtetni, hogy már majdnem lejárt a mosogatógép is, és a linóleumpadló „frissen felmosott” csillogásban tündökölt. A házukban legtöbbször még takarítás után is túl nagy a kupi ahhoz, hogy tisztának tűnjön, és ez alól a konyha sem kivétel. A pult teljes felületét díztárgyak foglalták el, az agyagcserépben lévő növényektől kezdve a sütőeszközökkel teli dobozokon át a mindenféle bögrékig. A falakat teljesen beborították a különböző fatárolókról lógó fazekak, serpenyők és kések. A hűtőt megannyi mágnes díszítette, hogy családunk minden ünnepi pillanatára emlékezhessünk a disneylandi utazástól kezdve a hawaii vakáción át az óvodai ballagásomig és a képig, amin a nővérem és anya a bíróság előtti lépcsőn áll Ainsley törvényes névváltoztatásának napján.

Mióta elkezdte a főiskolát, Ainsley azzal foglalja el magát, hogy „kiérdemlje a helyét” a házban, mintha anya nem zúdította volna rá az érveit már egy évvel az érettségi előtt, hogy miért inkább itt járjon főiskolára, és ne Los Angelesben. Úgy tűnt, anya nem áll készen arra, hogy minden második héten üresen lássa a házat, amikor apához megyek. Nem mintha okom lett volna panaszra, Ainsley nemcsak sokkal jobb szakács volt, mint anya, de történetesen ő volt az egyik legjobb barátom is. És ezt a fegyvert anya szívesen alkalmazta is a „győzzük meg Ainsley-t, hogy a közelben maradjon” hadművelet alatt.

A táskámat ledobtam a konyhaasztal mellé, én pedig becsusszantam az egyik padra, és megpróbáltam elcsípni Ainsley tekintetét. Szokásához híven az egyik saját kezűleg átalakított kreációját viselte,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egy krémszínű kötött pulóvert, melynek az ujja a könyökéig ért, és az oldalán szárnyszerű fodrok futottak végig.

– Kicsim, csak nem fokhagymás kenyeret fogsz sütni? – kérdezte anyja Ainsley-től, és kinyitotta a hűtőt, hogy kivegyen egy kis vizet.

– Ez nem is olyan rossz ötlet – vetett egy pillantást Ainsley a bűgő kenyérsütőre.

– Ainsley, megígérted, hogy átszabod rám az egyik ruhádat – köszörültem meg a torkom.

Csak hogy tisztázzuk, Ainsley sosem ígért ilyet. Sok mindenben jó volt, de az, hogy megossa másokkal a ruháit és a sminkjeit, sosem volt az erőssége. A tervem ettől még bevált. Végre rám nézett, bár látszott rajta egy kis zavarodottság, és én kaptam az alkalmon, hogy sokatmondó pillantást küldjek felé.

– Ó, persze – hazudta, és a füle mögé tűrt egy hosszú, barna hajtincset. Ezzel elárulta magát. Szerencsére anyja nem igazán figyelt. – Most van pár percem, ha meg szeretnéd nézni.

– Aha, igen, menjünk!

Nem látogattam olyan sűrűn Ainsley szobáját, mint amilyen gyakorisággal ő ruccant át hozzám, de jó okom volt rá. Míg az én szobám viszonylag rendezett volt, a dekorációk a nekik megfelelő helyen, az ágy bevetve, a ruhák felakasztva, addig Ainsley-é maga volt a rendezett káosz! Alig látszott a zöld és rózsaszín csíkos fal a rengeteg posztertől, és festménytől és fényképtől, amiket találomra felragasztott (az egyetlen gondosan elhelyezett fénykép egy nagy, bekeretezett kép volt a Queer Kérdések Klubjáról, ami a végzős évében készült). A franciaágya bevetetlenül állt – nem mintha látszott volna, mivel négy vagy öt réteg ruhát hajtott rá – az ágy lábánál pedig ott hevert egy láda, amiben anyagokat, gombokat és más cse-csebecséket tartott. Biztos volt benne, hogy ezeknek egy nap még